

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 72.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939982192/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Jeg veed, Du vil skjænde paa mig, og jeg indrømmer, at havde det ikke været hende, der er saa uskaansom mod dem, hun er overlegen i Forstand, saa burde jeg kanske have svaret mildere. Men jeg tør ikke paastaae, at jeg vilde have gjort det. Det oprører mig, at Folk altid prale af deres egen Smaalighed og Uduelighed til at fatte en ædel og ophøiet Idee. Skal der absolut prales, saa burde det dog være af de gode Egenskaber; det var der dog noget friskt og naturligt ved. Hørte jeg dem gjøre sig til af huslige Dyder, saa vilde jeg med stor Glæde indrømme dem alt, thi jeg er ikke, som Du siger, blind med Hensyn til Andres Fortjenester, om jeg end er noget nærsynet i det Capitel.

Den 24de Mai.

Jeg har idag været til Alters. Jeg gik ganske alene imorges til Kirke. Veiret var stille og mildt, men taaget, og Fuglene quiddrede kun sagre i Buskene. Alt var saa ubeskrivelig fredeligt i Naturen; i mig var der ogsaa Fred: den ophøiede Ro, som en fast Beslutning, en fuldkommen Hengivelse til en hellig Sag giver os. Da jeg knælede for Alteret, gav jeg Gud min hele Sjæl i det Løfte, at kjæmpe til min Død for Sandhed og Oplysning, for Menneskenes Lyksalighed og Guds Ære. Jeg lovede, at intet Hensyn til jordisk Lykke skulde nogensinde drage min Sjæl fra den Evighed, jeg indviede mig til. – Da brød Solen pludselig frem bag Skyerne, og kastede sine lyse Straaler paa Altertavlen, som forestiller Christi Himmelfart. Som jeg saae ham staae med udbredte Arme, og Blikket skuende ind i Himlen, syntes jeg, han tog min Sjæl med sig ind i Evigheden, og et begejstret Mod opflammede den. Jeg følte, at Gud overvinder Verden.

Da jeg gik ud af Kirken, saae jeg to sørgeklædte Damer, hvoraf den Yngste næsten fængslede mig ved sin Skjønhed og ved det yndige Udtryk i sit Ansigt. Hun saae bevæget, men ikke bedrøvet ud, og idet hun bemærkede mig, fæstede hun sine klare Øine paa mig med Interesse, og barnligt Velbehag. De hilste begge venligt, og jeg hørte den Unge hviske til den Ældre: »Det maa være Frøken Raphael! Hvor hun er!» – mere hørte jeg ikke, thi de gik ind i Præste-